

Doar cateva ganduri

De Julia Henriette Kakucs

As dori sa ne povestim putin, acum, cand un an se desparte de noi iar cel nou isi asteapta intrarea pe scena. Sa ne impartasim doar cateva ganduri. Ma uit la tine si tac insa. Ma bucura sa stiu ca avem cateva minute ale noastre, dar astazi cuvintele nu mi se leaga unele de altele asemeni perlelor...

Zambesc deja. Spun „perle” si asociez cu acest cuvint imaginea unui sir de margele mari, negre de sticla, cumparate la fondul plastic. Era unul din acele siraguri care imi inconjurau strans gatul, contrastand cu luminescenta pielii bronzate in vara timisoreana si care accentua rochia rosie pe care o purtam. Ma revad in holul cinematografului Arta aflat in cartierul copilarii mele, Iosefin. Usile se deschisera, ma pregateam sa intru in sala de spectacole, cand – probabil printr-o miscare neatenta cu care mi-am aranjat parul – am rupt firul subtire care le tinea. O ploaie de picaturi neagre, saltarete, s-a revarsat prin multime. Sunetul lor clar pe pardoseala de piatra slefuita a atras atentia celor din jurul meu care – citindu-mi uimirea in ochi – au inceput sa le culeaga si sa mi le puna in palmele deschise. Stateam in mijlocul incaperii cu bratele intinse in asteptare, razand de bucurie. In cateva minute le recuperasem pe toate... Filmul? L-am uitat. Am pastrat doar aceasta imagine a unui ajutor spontan pe care l-am primit fara sa-l invoc.

Cred ca astfel de momente, desi aparent minore, lipsite de stralucire, ne infrumuseteaza viata. Sau ne-o salveaza... Iata ce mi s-a intamplat intr-una din vacantele de iarna pe muntele Semenic. Hotarasem sa petrec o saptamana singura pe pantele inzapezite. Urcasem cu schiurile. Rucsacul imi apasa umerii tot mai greu in timp ce seara incepuse sa se lase laptoasa peste mine. Ceata inghitise incet, incet, padurea, zgomotele, tot... Tacerea era palpabila si umezeala ei ma patruse. Cararea putea duce oriunde. Ma simteam ca si un vehicul ce nu avea voie sa deraieze. Schiurile alunecau intre timp pe un platou si stiam ca pe undeva trebuiau sa se afle cabanele... dar unde? Oboseala imi ingreuna pasii si opririle mele devenisera dese. Mi se facuse rau. De frica sa nu ma prabusesc in zapada moale din jurul meu, imi incolacisem in jurul incheieturii mainilor cureaua de piele a betelor de schii. Le infigeam cu putere in cararea batatorita de cate ori faceam un popas. La un moment dat aparuse in fata mea un caine alb, cu blana neingrijita. S-a apropiat de mine, distantandu-se din nou. Vazand ca eu nu il urmez, s-a reintors si a repetat actiunea pana ce am facut cativa pasi in directia lui. A fost o ultima suta de metri ca si la Maraton. Dupa cativa pasi taraganati ramaneam mereu sprijinita de betele mele. Catelusul se aseza si ma privea cu rabdare. Nu era un caine de rasa, nu era un Bernhardiner obisnuit sa salveze oameni. Nu avea nici macar o sticluta cu tuica la gat ... M-a dus insa astfel pana la cabana centrala ... De atunci ma gandesc mereu la el ca si la o mica minune, cu o mare recunostinta.

Cararea putea duce oriunde...

Poate ma aflasem ratacind dupa floarea albastra a lui Novalis ... poate am esuat in aceasta expeditie atunci, in viscolul iernii, dar nu mi-am pierdut niciodata nici dorul de ea si nici speranta de a o gasi intr-o zi, "caci nu comorile sunt cele ce mi-au desteptat o atat de neasemuita dorinta ... dor imi este insa macar sa zaresc floarea albastra", deosebita mea floare de camp ...

Fie sa avem parte de privilegiul de a-i cunoaste parfumul, de a-i savura prezenta...